

قصہ تخلیق کائنات و حضرت آدمؑ

تخلیق کائنات

اللہ ستیں ایں کائنات کون خلق کر کے ایندی ابتدا کیتی۔ ایہ اوں ویلے دی گالھ ہے جڈاں کائنات دا کوئی رنگ دھنگ کینا ہاتے نہ کوئی چیز ایندے وچ پیدا کیتی گئی ہئی۔ اندھارا گھپ سمندریں کون و لھیٹی پیا ہا۔ ول اللہ ستیں زور شور دی ہوا گھولی جیندی وجہ کنوں پانی دے اُتے چھولیاں اٹھدیاں ہن۔ اللہ ستیں ارادہ کیتا: ”سو جھلا کراں۔“ اتے سو جھلا تھی گیا۔ سو جھلا اللہ ستیں کون چنڳاں لگا۔ ول سو جھلے اتے اندھارے دا وقت مقرر کیشس۔ سو جھلے دانان ”ڈینہہ“ رکھیس اتے اندھارے دا ”رات۔“ ایں طرح رات ڈینہہ گزرے۔ ایہ پہلا ڈینہہ ہا۔

ایندے بعد اللہ ستیں ارادہ کیتا: ”پانی دے درمیان حد قائم کراں جیرھی اُوکوں ڈو حصتیں وچ تقسیم کر ڈیوے۔“ اتے ایویں تھی گیا۔ پانی ڈو حصتیں وچ تقسیم تھی گیا۔ ہک حصہ حد دے تلے رہ گیا اتے ڈوجھا بخارات بن کے حد کنوں اُتے لگا گیا۔ اللہ ستیں ایں حد دانان ”اسمان“ رکھیا۔ ایں طرح رات ڈینہہ گزرے۔ ایہ ڈوجھا ڈینہہ ہا۔

ایندے بعد اللہ ستیں ارادہ کیتا: ”اسمان دے تلے والا سارا پانی ہکی جاہ تے کٹھا کر ڈیواں تاں جو باقی جاہ سک کے ظاہر تھی آوے۔“ اتے ایویں تھی گیا۔ اللہ ستیں سکی جاہ دانان ”زمین“ رکھیا اتے پانی جیرھا ہکی جاہ تے کٹھا تھی گیا ہا، اوندانان ”سمندر“ رکھیس۔ اللہ ستیں کون ایہ چنڳاں لگا۔ ول اوں ارادہ کیتا: ”زمین تے گھاہ، اناج والے بوٹے اتے پھلدار درخت پیدا کر ڈیواں جیرھے اپنی اپنی قسم دے مطابق ودھن پھلن۔“ اتے ایویں تھی گیا یعنی زمین تے ہر قسم دے بوٹے اتے درخت

پیدا تھی گے۔ اللہ سنیں گوں ایہ چنگاں لگا۔ ایس طرح رات ڈینہہ گزر گے۔ ایہ تریجھا ڈینہہ ہا۔
 ایندے بعد اللہ سنیں ارادہ کیتا: ”سوجھلا کرنٹ والے گولے بناواں اسمان وچ۔ او ڈینہہ گوں رات
 کٹوں علیحدہ کرن، موسمیں، ڈیہاڑتیں اتے سالیں وچ فرق کرنٹ دانیشان ہوون۔ اوزین تے سوجھلا
 کرنٹ واسطے اسمان وچ چمکن۔“ اتے ایویں تھی گیا یعنی سوجھلا کرنٹ والے ڈو وڈے وڈے گولے
 پیدا تھی گے۔ ہک ڈینہہ دا بادشاہ یعنی سبھ اتے بیارات دا بادشاہ یعنی چندر۔ انہیں کٹوں علاوہ
 تارے وی پیدا تھے۔ اللہ سنیں انہیں سوجھلا کرنٹ والیں گوں اسمان تے کھڑایا تاں جو زمین تے
 سوجھلا کرن، ڈینہہ اتے رات تے بادشاہی کرن اتے سوجھلے گوں اندھارے کٹوں جدا کرن۔ اللہ
 سنیں گوں ایہ چنگے لگے۔ ایس طرح رات ڈینہہ گزر گے۔ ایہ چوتھا ڈینہہ ہا۔

ایندے بعد اللہ سنیں ارادہ کیتا: ”پانی وچ بے شمار جاندار پیدا کر ڈیواں اتے زمین دے اُتے فضا
 وچ پکھی پرندے اُڈردے ودے رہن۔“ اتے ایویں تھی گیا۔ یعنی وڈے وڈے سمندری جانور، پانی
 وچ رہن والے ہر قسم دے جاندار اتے فضا وچ اُڈرن والے ہر قسم دے پکھی پرندے پیدا تھی
 گے۔ اللہ سنیں گوں ایہ چنگے لگے۔ اللہ سنیں انہیں سارنیں گوں برکت ڈیندیں ہوئیں فرمایا: ”وَدھو
 پھلو، سمندر دے پانی گوں بھر ڈیو و اتے پکھی پرندو! تساں وی زمین تے بہوں زیادہ ودھ پھل و نچو۔“
 ایس طرح رات ڈینہہ گزر گے۔ ایہ پنجواں ڈینہہ ہا۔

ایندے بعد اللہ سنیں ارادہ کیتا: ”زمین تے ہر قسم دے چھوٹے وڈے جاندار یعنی ڈنگر ڈھور، جنگلی
 جانور اتے کیڑے مکوڑے پیدا کراں۔“ اتے ایویں تھی گیا یعنی زمین تے ہر قسم دے چھوٹے
 وڈے جاندار پیدا تھی گے۔ اللہ سنیں گوں ایہ پسند آئے۔ ایندے بعد اللہ سنیں ارادہ کیتا: ”ہنٹیں
 انسان گوں بناواں جیرہا زمین تے میڈا خلیفہ ہووے۔ او مچھتیں، پکھی پرندیں، ڈنگر ڈھوریں اتے

جنگلی جانوریں یعنی چھوٹے وڈے سارے جانداریں کون تابع کرے۔“ تاں اللہ سبتیں اپنا خلیفہ بٹاؤن دی خاطر انسان یعنی مرد اتے عورت کون بٹایا۔ ول انہیں کون برکت ڈیندیں ہونیں فرمائیں:

”خوب و دھو پھلو، زمین کون بھر ڈیو اتے اوندے مالک بن و نچو۔ مچھنیں، جانوریں، پکھی پرندیں یعنی ہر قسم دی ساری مخلوقات کون تابع کر گھنو۔ میں ہر قسم دا اناج اتے ہر قسم دے پھل تہاڈے کھاؤن واسطے پیدا کر چھوڑیے ہن۔ اتے زمین دے سارے جانوریں، پکھی پرندیں، کیڑے مکوڑیں دے کھاؤن واسطے گھاہ اتے ساوے بوٹے پیدا کر چھوڑیے ہم۔“ بس ایویں ای تھیا۔ جیرہا کجھ اللہ سبتیں بٹایا اوندے اتے نگاہ کیش۔ ایہ سب کجھ اؤکوں ڈاڈھا چنکاں لگا۔ ایں طرح رات ڈینہہ گزر گے۔ ایہ چھیواں ڈینہہ ہا۔

ایں طرح اسمان اتے زمین دی تخلیق اتے انہیں دی ساری سجاوٹ داکم پورا تھی گیا۔ ستویں ڈینہہ اللہ سبتیں کون فراغت ہئی کیوں جو اوں اپنے سارے مکار پورے کر گھدے ہن۔ اللہ سبتیں ستویں ڈینہہ کون باقی ڈیہاڑیں دے مقابلے وچ زیادہ ”برکتیں والا“ اتے ”پاک ڈینہہ“ قرار ڈتا کیوں جو ایں ڈینہہ اللہ سبتیں تخلیق کائنات داکم پورا کر گھدا ہا۔ ایہ کائنات دے تخلیق تھیون دا حال ہے۔

باغ عدن

جڈاں اللہ سبتیں اسمان اتے زمین کون بٹایا اوں ویلے زمین تے کوئی ساؤل کینا ہئی۔ اجاں اللہ سبتیں بینہ کینا وسایا ہا۔ ایں واسطے کوئی بیج کینا پھٹیا ہا۔ اتے نہ کوئی انسان ہا جیرہا زمین کون رہا وے ہا۔ پر زمین وچوں ہواڑاں نکلیاں ہن جنہیں نال ساری زمین پُس ویندی ہئی۔ اللہ سبتیں مٹی نال پہلے انسان دا بوتا بٹایا۔ ول اوندیں ناسیں وچ ساہ پھو کیس تاں او جیندا جاگدا انسان بن گیا۔ ول اللہ سبتیں مشرقی پاسے عدن وچ ہک باغ لایا اتے جیرھے انسان کون بٹایا ہس اؤکوں ایں باغ وچ

رکھیں۔ اُتھاں اللہ سینیں ہر قسم دے سوہٹے سوہٹے مزیدار پھلیں والے درخت زمین وچوں جمانے ہن۔ باغ دی آدھی وچ ہک درخت ایجا ہا جے کوئی ایندا پھل کھا گھنے ہاتاں اوکوں موت کڈاپیں نہ آوے ہا اتے ییا ایجا ہا جے کوئی اوند ا پھل کھا گھنے ہاتاں اوکوں نیکی اتے بدی دی سُنجان آونجے ہا۔

چار دریا مل کے ہک وڈا دریا بن گیا جیندے نال باغِ عدن گوں پانی ملدا ہا۔ انہیں چار دریاویں دے ناں ایہ ہن۔ پہلے دانان ”فیسون“ ہے جیرھا ول ونگ کھا کے حویہ دی ساری زمین گوں پانی ڈیندے۔ ایں زمین وچوں سونا نکلدے۔ ایہ سونا خالص ہے۔ اٹھاں موتی اتے عقیق وی ہن۔

دوجھے دانان ”یحیون“ ہے جیرھا ول ونگ کھا کے گوش دی ساری زمین گوں پانی ڈیندے۔ تریجھے دا ناں ”دجلہ“ ہے جیرھا اُسور شہر دے مشرقی پاسے وہندے۔ چوتھے دانان ”فرات“ ہے۔

اللہ سینیں انسان گوں باغِ عدن وچ ایں واسطے رکھیا تاں جو اوندی باغبانی اتے ڈیکھ بھال کریںدہ وونجے۔ اللہ سینیں انسان گوں فرمایا: ”توں باغ دے ہر درخت دا پھل بلا روکٹوک کھا سگدیں، پر نیکی اتے بدی دی سُنجان ڈیوٹوں والے درخت دا پھل کڈاپیں نہ کھاویں۔ جے تیں کھا دھا، تاں مرسیں ضرور۔“

ول اللہ سینیں ارادہ کیتا: ”انسان واسطے ہک ایجا مدگار بناواں جیرھا اوندی ذات دی تکمیل کرے، اوند ا ککھا رہن چنکاں گینے۔“ زمین دے سارے جاندار اتے پچھی پرندے جنہیں گوں اللہ سینیں مٹی کٹوں بنایا انسان دے کوہ آندے تاں جو او انہیں دے ناں رکھے۔ بس انسان ہر ہک جاندار گوں جیرھے ناں نال سڈیا اُوہو اوندانان پک گیا۔ انسان سارے ڈنگر ڈھوریں، سارنیں پچھی پرندیں اتے سارے جنگلی جانوریں دے ناں رکھے، پر انہیں وچ انسان دے واسطے کوئی ایجا ساتھی گینا ہا جیرھا اوندی ذات دی تکمیل کرے ہا۔

ایندے بعد اللہ ستیں انسان گوں بے ہوشی دی نندر سمھا ڈتا۔ ول اوندنیں پسلتیں وچوں ہک پسلی
 کڈھ گھڈس اتے اوندی جاہ تے گوشت بھر ڈتس۔ ول اللہ ستیں ہوں پسلی نال ہک عورت بٹائی اتے
 اوکوں انسان دے کوہ آندس۔ تاں انسان آکھیا:

”اچھا! توں ہتیں! توں تاں میڈے ہاں دی بوٹی ہتیں، میڈے وجود دا حصہ ہتیں۔“

ہیں واسطے ایکوں ”اشاہ“ یعنی ”عورت“ آکھیا ویسی کیوں جو ”ایش“ یعنی ”مرد“ وچوں بٹائی گئی
 ہے۔

ایہا وجہ ہے جو مرد اپنے ماء پٹو کنوں علیحدہ تھی کے اپنی ذال دے کٹھے رہ ویندے اتے او ڈوہیں یک جان
 تھی ویندن۔

بھوین جو او ذال پے ڈوہیں ننگے ودے ہن، پر ایں گالھ دا انہیں گوں پتا ای کینا ہا۔

انسان دا نافرمانی کرن

اللہ ستیں جتنے وی جنگلی جاندار پیدا کیتے ہن، نانگ انہیں سارنیں وچوں ڈاڈھا عینارہا۔ ہک ڈینہہ اوں
 عورت کنوں پچھیا: ”کیا واقعی اللہ ستیں لیویں فرمائے جو تئساں باغ دے کہیں درخت دا پھل نہ
 گھوا ہے؟“ عورت جواب ڈتا: ”اساں باغ دے ہر درخت دا پھل کھا سگدے ہیں، سوائے اوں
 درخت دے جیرھا باغ دی آدھی وچ ہے۔ اللہ ستیں ساکوں فرمائے جو اوں درخت دا پھل نہ
 گھوا ہے، بلکہ اوکوں ہتھ وی نہ لو اے، نہ تاں مرسو ضرور۔“ نانگ آکھیا: ”تئساں ہرگز نہ مرسو۔ اللہ
 ستیں تاں ایں خاطر فرمائے کیوں جو اوکوں پتا ہے جو جیرھے ویلے وی تئساں او پھل کھاؤ سوتاں
 اپنے نفع نقصان دا فیصلہ تئساں خود کرن دے قابل تھی ویسو۔“

ایہ سٹ کے عورت اوں درخت دو ڈٹھا اتے سوچیس جو ”ایہ درخت ڈاڈھا سوہٹا ہے۔ ایندا پھل

ڈاڈھا مزیدار ہوسی اتے عقلمند وی بنا ڈیسی۔ “بس عورت ہتھ ودھا کے اُون درخت دا پھل ترور
گدا۔ آپ وی کھا دھس اتے پے کون وی ڈٹس۔ اُون وی کھا چھوڑیا۔ بس جیویں جو انہیں پھل
کون کھا دھاتاں انہیں دیاں اکھیں کھل گیاں اتے پتا لگیو نے جو اساں تاں ننگے ودے ہیں۔ ول انہیں
انجیر دے پتر ہک بے نال گنڈھ کے اپنا اپنا ننگیج کجیا۔

ہوں ڈبھاڑے شام دے ویلے باغ وچ انہیں اللہ ستیں دی حضوری کون محسوس کیتا تاں اُتھائیں
بُوٹیں وچ لک گے۔ اللہ ستیں دی طرفوں اواز آئی: “آدم! کتھاں ہتیں؟” انہیں جواب ڈتا: “باغ
وچ میں تیڈی حضوری کون محسوس کیتے، تاں ڈر کے لک گیاں، کیوں جو میں ننگا ہاں۔” اللہ ستیں
پچھیا: “تیکوں کیوں پتا لگے جو توں ننگا ہتیں؟ کتھائیں تیں ہوں درخت دا پھل تاں تیں کھا گدا
جیندے بارے وچ میں تیکوں حکم ڈتا جو ’نہ کھاویں!‘؟” اُون جواب ڈتا: “تیں جیرھی عورت میڈے
کٹھے رلائی ہے ہوں میکوں او پھل ڈتے اتے میں کھا چھوڑیے۔” عورت کون اللہ ستیں فرمایا: “یہ
کیا کیتی!” اُون جواب ڈتا: “نانگ چا میکوں گمراہ کیتے، تاں میں کھا گدے۔”

نافرمانی دا نتیجہ

ایندے بعد اللہ ستیں فرمایا:

”نانگ! کیوں جو ایہ کم تیں کیتے

ایں واسطے لعنتی ہتیں توں

سارے ڈنگر ڈھوریں اتے جنگلی جانداریں وچوں۔

توں اپنے ڈھڈ دے بھرے رُدارہ ویسیں

اتے ساری زندگی خاک چٹیندارہ ویسیں۔

تیڈے اتے عورت دے درمیان میں اہجی دُشمنی پاڈیساں
جو تیڈی نسل اتے عورت دی نسل دے درمیان
ہمیشہ ہمیشہ دُشمنی رہ ویسی۔

عورت دی نسل تیڈی نسل دا سر پھیندی رہ ویسی
اتے تیڈی نسل عورت دی نسل دی کھری تے ڈنگ مریندی رہ ویسی۔“
اللہ سنیں ول فرمایا:

”عورت! میں تیڈی پیریں دے دردگوں بہوں زیادہ ودھا ڈیساں
توں دریں نال ای ہال چئیں۔

تیڈی رغبت اپنے پے دے پاسے رہ ویسی،
اتے او تیڈے اُتے حکم چلیندا رہ ویسی۔“
اللہ سنیں ول فرمایا:

”مرد! تیں اپنی ذال دی گالھ من کے
ہوں درخت دا پھل کھاوے
جیندے بارے وچ میں تیکوں حکم ڈتا ہا
جو ’نہ کھاویں!‘

جیرھا کجھ تیں کیتے اوندی وجہ کنوں
زمین آئندہ اپنے آپ پیداوار نہ ڈیسی۔
لہذا ہن توں ساری حیاتی مُشقت دے نال

زمین کٹوں پیداوار حاصل کریں اتے اوندے اُتے اُکھا گزارہ کریںدارہ ویسیں۔

زمین کٹدیں والے بوٹے اتے گھاہ چمبندی رہ ویسی
اتے توں زمین تے تھیون والی ساؤل کھندارہ ویسیں۔

اوں ویلے تیں توں اپنے خون پسینے دی کمائی نال
روٹی کھندارہ ویسیں،

جے تیں ہوں مٹی وچ واپس نہ ول ونجیں
جیندے نال تیکوں بنایا گے،

کیوں جو توں خاک ہتیں

اتے ولا خاک وچ ای ول ونجئیں۔“

حضرت آدمؑ اپنی ذال داناں حوا یعنی ”حیات“ رکھیا کیوں جو ایندے بعد پیدا تھیون والے سارے
انسانیں دی او ماء ہے۔

اللہ سینیں دی راہنمائی نال مرد اتے اوندی ذال چمڑے دا لباس پاتا۔

ڈاڈا آدمؑ اتے ڈاڈی حوا دا باغِ عدن وچوں کڈھیا ونجئ

اللہ سینیں ڈٹھا جو ”انسان اپنے نفع نقصان دا فیصلہ خود کرن دے قابل تھی گے۔ ہن کتھائیں ایہ نہ
تھیوے جو اوں درخت دا پھل وی کھا گھنے جیندے کھاؤن نال موت کڈا ہن تیں اندی اتے ہن
حالت وچ ہمیشہ تیں زندہ رہ ونجے۔“ ہن واسطے اللہ سینیں انسان گوں باغِ عدن وچوں باہر کڈھ
چھوڑیا تاں جو ہن او ہوں زمین گوں ونج رہا وے جیندی مٹی نال اُوکوں بنایا گے۔ ول اللہ سینیں
باغِ عدن دے مشرقی پاسے مقرب فرشتیں گوں چودھار گھمٹن والی اتے لاٹاں مریندی ہونی تلوار دے

نال مُقرّر کیتا تاں جو کوئی وی اوں درخت دے نزدیک نہ آوے جیندا پھل کھاوٹ نال موت کڈاہیں
تئیں اندی۔

ہائیل اتے قابیل

ڈاڈی حوا کوں ہال جایا۔ آکھیس: ”رَبُّ الْعِزَّتِ میگوں ہک پتر عطا کیتے۔“ ہیں واسطے اونداناں
قابیل یعنی ”عطا کیتا ہویا“ رکھیس۔ ول اوکوں ہک بیا پتر جایا جینداناں ہائیل رکھیس۔ ہائیل وڈا تھی
کے آجڑی بیٹا اتے قابیل فصل ریندا ہا۔ ہک ڈینہہ ایں تھیا جو قابیل اپنی فصل وچوں کجھ نذرانہ
بارگاہِ الہی وچ پیش کرن واسطے چا آیا۔ ہائیل وی اپنئیں بھڈیں پکرتیں وچوں چنگے چنگے موٹے تازے
لیلے چٹ چٹ کے نذرانے واسطے گھن آیا۔ ہائیل کئوں تاں اللہ سنیں خوش تھیا اتے اوندے نذرانے
کوں قبول کر گھڈس، پر قابیل کئوں خوش نہ تھیا اتے نہ اوندے نذرانے کوں قبول کیش۔ تاں قابیل
کوں ڈاڈھے زور دا غصہ آگیا اتے اوند اوندہ وگڑ گیا۔ ہوں ویلے اللہ سنیں فرمایا: ”قابیل! غصہ کیوں
کیتی کھڑیں؟ تیڈا موندہ کیوں وگڑ گے؟ جے توں چنکاں کم کریں تاں میں قبول کراں۔ ہن وی ویلا
ہئی۔ خبردار تھی! گناہ تیڈے دروازے تے آیا کھڑے اتے تیڈی انتظار وچ ہے۔ توں ایں کئوں
بچ ونج۔“ بعد وچ قابیل اپنے بھرا ہائیل کوں آکھیا: ”آ! فصل دو چلوں۔“ جیرھے ویلے او فصل وچ
پہنچ گے تاں قابیل اپنے بھرا ہائیل تے حملہ کر ڈتا اتے اوکوں اتھائیں شہید کر ڈتس۔

ایندے بعد اللہ سنیں قابیل کئوں پچھیا: ”تیڈا بھرا ہائیل کتھاں ہے؟“ اوں جواب ڈتا: ”میگوں پتا
کینی۔ میں کوئی اوند اوندہ پھیرا ہاں؟“ تاں اللہ سنیں فرمایا: ”قابیل! ایہ تیں کیا کیتے! تیڈے بھرا دا خون
انصاف واسطے زمین کئوں آرداس پیا کریندے۔ ہن ایہ زمین جیندے اتے تیں اپنے بھرا دا خون
وہائے تیکوں کتھائیں وی جاہ نہ ڈیسی۔ توں ساری عمر جاہجاہ دیاں ٹھوکر اں کھندا رہ ویسیں۔ ہن

جڈاں توں زمین گوں ربیسیں تاں او تیکوں چنگی پیداوار نہ ڈیسی۔“
 ایہ سُن کے قابیل دی دھاڑ نکل گئی اتے آکھیس: ”اللہ سائیاں! اتنی وڈی سزا نہ ڈے۔ ایہ میڈی
 برداشت کنوں باہر ہے۔ جے توں میگوں اپنی بارگاہ اتے میڈے وطن وچوں کڈھیندیں تاں میں
 جاہجاہ دیاں ٹھوکران کھنڈارہ ویساں اتے جتھاں وی کہیں میگوں ڈیکھ گھدا، او اتھائیں میگوں مار
 گھتسی۔“ اللہ سنیں فرمایا: ”تیکوں کوئی نہ مریسی۔ جیں تیکوں قتل کیتا اوکوں ڈاہ گنا سزا ڈتی ویسی۔“
 ول قابیل تے اللہ سنیں ہک نشانی لا چھوڑی تاں جو اوں نشانی گوں ڈیکھ کے کوئی وی قابیل گوں
 قتل نہ کرے۔ بس قابیل بارگاہِ الہی وچوں نکل گیا اتے نودوالے علاقے یعنی ”رُلن والی جاہ“ تے
 ونج رہا جیرھی باغِ عدن دے مشرقی پاسے ہئی۔

قابیل دی آل اولاد

قابیل دی ذال گوں ہک پتر چایا اتے انہیں اونداناں حنوک رکھیا۔ بعد وچ قابیل ہک وستی آباد کیتی
 اتے اوں وستی داناں اپنے پتر دے ناں تے ”حنوک آباد“ رکھیس۔ حنوک کنوں عیرا پیدا تھیا۔
 عیرا کنوں محویائیل پیدا تھیا۔ محویائیل کنوں متوسائیل پیدا تھیا اتے متوسائیل کنوں لمک پیدا تھیا۔
 لمک ڈو شادیاں کیتیاں۔ ہک داناں عادہ اتے ڈو جھی داناں ضلہ۔ عادہ کنوں ڈو پتر پیدا تھے، ہک داناں
 یابل اتے ڈو جھے دایوبل۔ یابل خمینیں وچ رہن والیں اتے ڈنگر ڈھور پالٹن والیں دا وڈا بیٹا۔ یوبل
 بین اتے طنبورہ وچاؤن والیں دا وڈا بیٹا۔ لمک دی ڈو جھی ذال ضلہ کنوں ٹوبل قانن چایا جس تے
 اتے لوہے دے سارے اوزار بٹائے۔ ایندی ہک بھین وی ہئی جینداناں نئمہ۔ لمک اپنیں ذالیں
 گوں آکھیا:

”عادہ اتے ضلہ! میڈی گالھ سنو!“

میں ہک نوجوان کوں مار گھتیا ہے
جیں میگوں زخمی کیتا۔

جے قابیل کوں مار گھتئ والے دی سزا ڈاہ گنا ہے
تاں میگوں مار گھتئ والے دی سزا سو گنا ہوسی۔“

حضرت شیثؑ اتے حضرت انوش

ڈاڈھی حوا کوں ہک بیا پتر چایا تاں او آکھن لگی: ”اللہ سین میگوں ہابیل دی جاہ تے ایہ پتر عطا کیتے،
جیگوں قابیل شہید کر ڈتتا۔“ ایں واسطے اونداناں ”شیثؑ“ یعنی ”اللہ دا عطا کیتا ہویا“ رکھیونے۔ بعد
وچ حضرت شیثؑ کئوں ہک پتر پیدا تھیا۔ اونداناں انوش رکھیونے۔ ہوں ویلے کئوں شرک دی
ابتدا تھنی۔

حضرت آدمؑ دی آل اولاد

اتھاں ذکر ہے حضرت آدمؑ دی آل اولاد دا۔ جڈاں رب العزت انسان کوں بٹایا، اوں انہیں کوں
مرد اتے عورت بٹایا۔ انہیں کوں اپنا خلیفہ بٹایس، برکت ڈٹس اتے انہیں دانان ”انسان“ رکھیس۔
حضرت آدمؑ ہک سو تیرہہ سال دے ہن جڈاں انہیں دی صورت تے اُنھائیں وانگوں ہک پتر پیدا
تھیا جینداناں شیثؑ رکھیونے۔ حضرت شیثؑ دی پیدائش دے بعد حضرت آدمؑ اٹھ سو سال زندہ رہ
گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرت آدمؑ نوں سو تیرہہ سال دی عمر وچ
انتقال فرمایا۔

حضرت شیثؑ ہک سو پنج سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت انوش پیدا تھے۔ حضرت انوش

دی پیدائش دے بعد حضرت شیث اٹھ سو ست سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں پے
پال وی پیدا تھے۔ حضرت شیث نوں سو بارہاں سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت انوش نوے سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت قینان پیدا تھے۔ حضرت قینان دی
پیدائش دے بعد حضرت انوش اٹھ سو پندرہاں سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں پے
پال وی پیدا تھے۔ حضرت انوش نوں سو پچ سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت قینان ستر سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت مہلائیل پیدا تھے۔ حضرت مہلائیل
دی پیدائش دے بعد حضرت قینان اٹھ سو چالیہہ سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں پے
پال وی پیدا تھے۔ حضرت قینان نوں سو ڈاہ سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت مہلائیل پچاٹھ سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت یارد پیدا تھے۔ حضرت یارد دی
پیدائش دے بعد حضرت مہلائیل اٹھ سو تیرہہ سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں پے
پال وی پیدا تھے۔ حضرت مہلائیل اٹھ سو پچانوے سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت یارد پک سو باٹھ سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت حنوک یعنی ”حضرت ادریس“
پیدا تھے۔ حضرت ادریس دی پیدائش دے بعد حضرت یارد اٹھ سو سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے
وچ انہیں کئوں پے پال وی پیدا تھے۔ حضرت یارد نوں سو باٹھ سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت ادریس پچاٹھ سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت مٹو شلخ پیدا تھے۔ حضرت
مٹو شلخ دی پیدائش دے بعد ترانے سو سال انہیں قُربِ الہی وچ گزارے۔ ایں عرصے وچ انہیں
کئوں پے پال وی پیدا تھے۔ حضرت ادریس ساری حیاتی قُربِ الہی وچ گزریںدے رہ گے۔ ترانے
سو پچاٹھ سال دی عمر وچ او اچانک غیب تھی گے اتے ولا کڈا ہیں وی کہیں کون نظر نہ آئے۔

در اصل اللہ سنیں انہیں گوں آسمان تے چا گھدا۔

حضرت مٹو شلخ ہک سو ستاسی سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت لمک پیدا تھے۔ حضرت لمک دی پیدائش دے بعد حضرت مٹو شلخ ست سو پیا سی سال زندہ رہ گے۔ این عرصے وچ انہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرت مٹو شلخ نوں سو ائہتر سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت لمک ہک سو پیا سی سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں ہک پتر پیدا تھیا۔ اوں پتر داناں نُوح یعنی ”سکھ ڈیوٹ والا“ رکھیونے۔ انہیں سوچیا جو ”ساڈے وڈتیں دی نافرمانی دی وجہ کئوں اللہ سنیں زمین دی حالت کر ڈتی ہے جو ہن محنت مُشقت دے بغیر گزارہ نہیں تھیندا۔ ایہ پتر وڈا تھی کے ساکوں این ڈگھ کئوں سکھ ڈیسی۔“